

kové podrobenému. Dovolací rekurentka správně k tomu poukazuje v dovolacím rekursu, že pro toto stanovisko nelze nalézt opory ani v zákoně, ani v rozhodnutích prvním soudem v jeho usnesení uvedených. Pojištěním ve smyslu zákona čís. 221/24 sb. z. a n. jsou povinny osoby zaměstnané i v podnicích podléhajících jinému zdanění než dani výdělkové, tedy i v zemědělském podnikání, a obmeziti výsadní postavení nemocenského pojistného jen na podniky podléhající dani výdělkové bylo by nejen nespravedlivé pro nemocenské, invalidní a starobní pojištění zemědělské, nýbrž znamenalo by i ohrožení sociálního pojištění. Správně také dovozuje dovolací rekurentka, že nižší soudy neuvážily, že v § 265 zák. čís. 76/27 sb. z. a n. jest dáno věcné ručení i pro dlužné daně a veřejné dávky jiné než pro daň výdělkovou, a že nelze poukaz v uvedených rozhodnutích k ustanovení § 265 zák. čís. 76/27 sb. z. a n. obmezovati jen na jeho druhý odstavec písm. a). Poněvadž přísluší přihlášenému pojistnému přednostní pořadí a proti výši přihlášeného nemocenského pojistného odpor podán nebyl a přihláška co do úroků a útrat byla vzata zpět, jest rozhodnutí odůvodněno.

Čís. 13589.

Zpětného postupu pozemků podle § 21 zákona ze dne 5. února 1920, čís. 88 sb. z. a n., nelze se na Pražské obci domáhati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, R I 518/34.)

Žalující společnost domáhala se na Pražské obci zpětného postupu pozemků podle § 21 zákona ze dne 5. února 1920, čís. 88 sb. z. a n. Námitku nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Žalující strana opírá žalobní nárok o ustanovení § 21 zákona čís. 88/1920. Tento zákon, jenž byl podle § 25 vydán k doplnění a změně platných stavebních řádů, spadá do rámce předpisů veřejnoprávních a upravuje právní poměry majitelů pozemků s hlediska veřejnoprávního. Kotví tedy nároky propůjčené majitelům pozemků ustanovením § 21 v právu veřejném, jež podléhá rozhodování správních úřadů. Tyto správní úřady jsou zajisté povolány k posouzení, zda majitelé pozemků splnili svůj závazek k odevzdání pozemků do veřejného statku a zda tudíž nastala podmínka jejich nároku na zpětné odevzdání pozemků z veřejného statku a kterých. Jde tedy o otázku, jež se podle ustanovení § 1 j. n. vymyká z rozhodování řádných soudů pořadem práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud správně rozpoznal, že žalobní nárok proti žalované obci Pražské, opřený o ustanovení § 21 zákona čís. 88/1920, t. j. zákona o zřízení státní regulační komise pro hlavní město Prahu s okolím a o přehledný plán regulační a zastavovací, není nárokem soukromoprávním, neboť právní důvod tohoto nároku kotví v právu veřejném,

ježto žalovaná obec Pražská tu nevystupuje jako vlastnice pozemků, o jichž vydání se žaluje, která by byla povinna z nějakého soukromoprávního důvodu žalobkyni ony pozemky vydati, nýbrž ve své veřejnoprávní funkci provádějíc ustanovení stavebního řádu. Nerozhoduje, že v § 21 zák. čís. 88/1920, není zvláštního ustanovení o odchylném řízení pro zpětný postup pozemků. Nárok podle uvedeného ustanovení byl stanoven zákonem upravujícím poměry veřejnoprávní, a, pokud v tomto zákonu není výslovného ustanovení o příslušnosti soudů pro určitý nárok, nelze řádné soudy za příslušné pokládati. I kdyby se hledělo obdobně k předpisům stavebního řádu pro Prahu zejména k §§ 19 a násl. zákona ze dne 10. dubna 1886 čís. 40 z. zák. pro Čechy, nebyly by řádné soudy příslušné k rozhodování o nároku žalobou v této věci uplatňovaném.

Čís. 13590.

Sestává-li veřejná obchodní společnost jen ze dvou společníků, nemůže býti zásadně jedním z nich žalováno podle čl. 128 obch. zák. o vyloučení druhého společníka.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, R I 526/34.)

Veřejnou obchodní společnost firmy Karel K. tvořili dva veřejní společníci Emil H. a Karel M. Žalobu Emila H-a, by žalovaný Karel M. byl podle čl. 128 obch. zák. vyloučen z veřejné obchodní společnosti Karel K., procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci řízení doplnil a znovu rozhodl. Důvody: Soud první stolice se postavil na stanovisko, že žaloba je nepřipustná, poněvadž podle předpisů obch. zák. nelze žalovati o vyloučení jednoho ze dvou společníků, ježto zbývající jediný pak společník nemůže sám společnost tvořiti a v ní pokračovati. Jest ovšem pravda, že pojmově společnost jako taková předpokládá jsoucnost aspoň dvou společníků a že čl. 127 a 128 obch. zák. v tomto smyslu mají na mysli pravidelný případ, kdy z několika společníků vystupuje jeden neb několik společníků tak, že ve společnosti zůstávají nadále ještě aspoň dva. Ale nelze přehlédnouti, že se v praxi vyskytují opětovně případy, kdy podnik původně společenský je veden dále jediným zbylým společníkem jako závod jednotlivce pod starou společen. firmou, a ani z předpisu zákona (čl. 127, 130 a 24 obch. zák.) nelze vyvoditi nemožnost a nepřipustnost takové změny pro případ, že výstup ostatních společníků se stal dobrovolně a v dohodě mezi vystupujícími a zbylým účastníkem původně společenského závodu. Jestliže však zákon a praxe připouští takovýto stav pro případ výstupu dobrovolného, nelze seznati, proč měl by býti nemožným a nepřipustným v případě výstupu právem a po zákonu vynuceném, jak to čl. 125 a 128 obch. zák. mají na mysli. Není důvodu, by na úkor řádného a své povinnosti plnícího společníka bylo výkladem zákona, jak učinil soud první stolice v napadeném rozsudku, druhému z existujících dvou majitelů společenského podniku, jenž se